

РЕШЕНИЕ

№ 1875

гр. София, 20.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 36 състав,
в публично заседание на 21.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Андонова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **8479** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 255 ал. 3 от ЗМВР.

Образувано е по жалба на К. П. М., подадена чрез адв. С. срещу Медицинско удостоверение № 128/26 от 19.07.2012 г. на ЦЕЛК към Медицински институт на МВР, В ЧАСТТА МУ, с която е прието, че контузията на дясната ръка, получена при удар в твърда повърхност, без обективни данни за нарушаване целостта на костите и меките тъкани в областта на дланта и китката е довело до временно разстройство на здравето, неопасно за живота (чл. 130 НК).

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на обжалваното удостоверение, тъй като безспорно от представената медицинска документация, се установява, че е налице счупване на дясната ръка, в следствие на което крайника е бил гипсиран за 30 дни. Отделно се твърди, че административният акт е издаден от некомпетентен орган които нямат необходимите знания и умения във връзка с увреждането на жалбоподателя. В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв. С., който моли да се уважи жалбата. Претендира се разноски.

Ответникът Ц. експертна лекарска комисия при Медицински институт на Министерство на вътрешните работи чрез процесуалния си представител юрисконсулт С. намира жалбата за неоснователна по съображения подробно изложени в депозираните по делото писмени бележки. Претендира разноски.

Видно от отбелязването върху процесното медицинско удостоверение (л. 9), същото е получено от жалбоподателя на 30.07.2012 г. От датата на разписката, с която е

изпратена жалбата, се установява, че същата е подадена на 13.08.2012 г. Следователно подадената жалба е процесуално ДОПУСТИМА като подадена в срок от лице адресат на административния акт.

Административният съд С. – град, II Отделение, 36 – ти състав, обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните и приема за установено следното:

Жалбоподателят е служител на МВР и работи като инспектор в РУП – В. Т..

По време на работа на 29.01.2012 г. при преследване на криминално проявено лице, М. стъпва в дупка на пътя, губи равновесие, пада и контузва дясната си ръка. Видно от представения по делото лист за преглед на пациент № 1527/29.01.2012 г. (л.33), М. е прегледан в спешното отделение и е насочен за консултация с ортопед и извършване на рентгеново изследване на дясна гривнена става и дясна длан (л. 12), като му е поставена диагноза: фисура ради и декс. ет контузио регио феморис син. Жалбоподателят е прегледан от д-р П. - ортопед, който е поставил диагнозата: фисура ради и декстра. За гипсова имобилизация за 30 дни. Временно нетрудоспособен 30 дни. Представени са четири броя рентгенографии на пациента от 29.01.2012 г. (л. 85). От амбулаторен лист № 137/31.01.2012 г. (л.36) се установява, че на жалбоподателя е поставена диагноза: счупване на долния край на лъчевата кост. Пациента е насочен към ЛКК за продължаване на временната нетрудоспособност и е назначена гипсова имобилизация на срок от 30 дни. Издаден е болничен лист № 49/31.01.2012 г. (л. 39), в който като диагноза е вписана: счупване на долния край на лъчевата кост. Този болничен лист е продължен с болничен лист № 302/29.02.2012 г. (л. 40). Видно от амбулаторен лист № 536/28.02.2012 г. (л. 38) на 28.02.2012 г. гипсовата имобилизация е свалена.

На 30.01.2012 г. жалбоподателят подава докладна записка (л. 47-48) за претърпяна трудова злополука на 29.01.2012 г., като към нея е представена и докладна записка на колегата му Н. (л. 46), непосредствен свидетел на злополуката. Изготвена е справка рег. № Я-2838 от 02.02.2012 г. (л. 43-45) за извършена проверка по случая. Представено е разпореждане № 13/08.02.2012 г. на длъжностно лице при Р. [населено място] (л.24), с което е прието, че декларираната злополука станала с К. П. М. на 29.01.2012 г. се приема за трудова злополука по чл. 55, ал.1 от КСО. Преди произнасянето на административния орган, представените с писмо вх. № 679/12.06.2012 г. (л. 30) рентгенографии от 29.01.2012 за предоставени за разчитане на 18.07.2012 г. (л. 28). По делото е представено разчитане на същите от доц. М. (л. 29), от което се установява, че на направените проекции няма данни за травматични промени на рентгенографираните кости.

Въз основа на горното е издадено оспореното в това производство удостоверение № 128/26 от 19.07.2012 г. на ЦЕЛК при МВР, което е постановен в състав д-р М. Х. – интернист; д-р Ц. Т. – невролог, и д-р Б. Б. – хирург.

По делото е изслушана и приета комплексна СМЕ изготвена от вещи лица ортопед – травматолог и рентгенолог, която съдът кредитира изцяло, като изготвена от лица със съответна компетентност в зависимост от вписаната диагноза на жалбоподателя – счупване на долния край на дясната лъчева кост. От СМЕ и обясненията на вещите лица, се установява, че на 29.01.2012 г. М. е получил контузия на дясната ръка и контузия на лявото бедро, причинили временно разстройство на здравето, опасно за живота. Изрично вещите лица са пояснили, че от представената медицинска документация не се установява да има спукване или травматични увреждания на

костите. Травмата засяга меките тъкани на горния крайник, но няма костна увреда. От представените рентгенографии от 29.01.2012 г. няма данни за фрактури или за счупвания на костите на засегнатите крайници. Възстановителния период при подобни травми е 20-25 дни. Вещото лице Д. е пояснило, че една неразмествена фрактура изисква също имобилизация и след минимум 10 дни се прави нова рентгенография, за да се установи дали действително има счупване или няма, тъй като една неразмествена фрактура по спешност може да не се вижда рентгенологично. Ето защо е наложително след определен контролен срок да се направи нова.

Разгледана по същество жалбата е основателна по изложените по – долу съображения. Съобразно задължението на съда по чл. 168 ал. 1 от АПК настоящият състав, счита, че следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

За упражняване на правомощието си по чл. 255, ал. 3 от Закона за МВР при определяне вида на причинената телесна повреда, Централната експертна лекарска комисия при Медицинския институт на Министерството на вътрешните работи следва правилно да констатира характера и степента на увреждането на освидетелстваното лице, включително настъпилите усложнения на състоянието му и да установи съответствието им със законоустановените в Наказателния кодекс критерии, разграничаващи лека или средна телесна повреда. В случая, с оглед приетата и неоспорена по делото комплексна СМЕ, се установява, че административният орган правилно е определил характера на настъпилото увреждане като лека телесна повреда, тъй като от представената по делото медицинска документация и заключението на вещите лица се установява, че се касае за контузия на дясната ръка, а не за счупване. В съдебното производство чрез назначената съдебно-медицинска експертиза, извършена от компетентни по своята специалност вещи лица (ортопед-травматолог и рентгенолог) констатациите на административния орган не са опровергнати. В състава на комисията обаче не е взел участие лекар ортопед-травматолог, съобразно водещата диагноза на М., поради което оспорения административен акт е издаден от некомпетентен орган.

На основание чл. 255, ал. 3 от Закона за Министерството на вътрешните работи видът на причинената телесна повреда на държавните служители в МВР при или по повод изпълнение на служебните им задължения се определя от Централната експертна лекарска комисия при Медицинския институт на МВР, която по силата на чл. 134, ал. 2 от ЗМВР изготвя медицински заключения за здравословното състояние на служителите на МВР. С чл. 5, ал. 4 от Закона за здравето министърът на здравеопазването е овластен да осъществява методическо ръководство и контрол на медицинската дейност на лечебните заведения, създадени в Министерството на вътрешните работи.

По силата на законовата делегация на чл. 101, ал. 7 от Закона за здравето принципите и критериите на медицинската експертиза, редът за установяване на временна неработоспособност, видът и степента на увреждане, степента на трайно намалена работоспособност, потвърждаване на професионална болест, както и условията и редът за извършване на медицинска експертиза по чл. 103, ал. 3, се определят с наредба на Министерския съвет. С чл. 5 от приетата Наредба за медицинската експертиза е предвидено експертизата на работоспособността в лечебните заведения към Министерството на вътрешните работи да се извършва по реда на наредбата. Правилникът за медицинската експертиза в МВР, на който се позова ответникът, не е

обнародван и няма действие на нормативен акт по смисъла на Закона за нормативните актове (в този смисъл Решение № 16538 от 21.12.2012 г. на ВАС по адм. д. № 7657/2012 г., VI о.).

Устройството и организацията на работа на органите на медицинската експертиза са регламентирани в Правилника за устройството и организацията на работа на органите на медицинската експертиза и на регионалните картотеки на медицинските експертизи, приет с ПМС № 83 от 26.04.2010 г., по законова делегация от чл. 109 от Закона за здравето. Съгласно чл. 5 от Правилника устройството и организацията на работа на органите на медицинската експертиза към лечебните заведения към Министерството на вътрешните работи се извършват по реда на правилника. Доколкото в Правилника липсва конкретна уредба на дейността на ЦЕЛК на МВР настоящият състав намира, че по отношение на работата на ЦЕЛК на МВР следва да се прилагат по аналогия разпоредбите, които уреждат дейността на НЕЛК, тъй като са съответно равни по ранг. Настоящият състав намира, че това е така, тъй като видно от разпоредбите на правилника по отношение на освидетелстването на служители на МО и МВР действат на първо място общи ТЕЛК за военнослужещи и държавни служители по ЗМВР, а на второ място ЦВМК към МО и съответно ЦЕЛК при МВР за служители на МВР съобразно чл. 16 ал. 3 от ПУОРОМЕРКМЕ от 2010г. Във връзка с изложеното настоящият състав намира, че по отношение на дейността на ЦЕЛК на МВР доколкото липсва правна уредба по аналогия следва да се прилага уредбата на дейността на НЕЛК. На основание чл. 49, ал. 1 от Правилника за устройството и организацията на работа на органите на медицинската експертиза и на регионалните картотеки на медицинските експертизи, в сила от 8.05.2010 г., при упражняване на правомощията ѝ по чл. 255, ал. 3 от ЗМВР ЦЕЛК при МИ на МВР следва да действа в специализиран състав, определен съобразно водещата диагноза, като консултациите на останалите специализирани състави се вписват в експертното решение и са неразделна част от мотивите му.

Във връзка с гореизложените мотиви настоящият състав намира, че посочената разпоредба действа и по отношение на ЦЕЛК при МВР, като в тази връзка съществува задължение при произнасяне на ЦЕЛК при МВР специализираният състав да бъде определен съобразно водещата диагноза на освидетелстваното лице. Видно от оспореното медицинско удостоверение, а и от представените по делото доказателства, водещата диагноза на освидетелстваното лице К. М. е счупване на дясната лъчева кост на типично място и съответно компетентна да се произнесе е специализирана комисия на ЦЕЛК при МВР по ортопедо – травматологични заболявания или най – малкото в състава на комисията следва да участва ортопед – травматолог, който има съответната професионална компетентност да прецени увреждането и наличието на причинно – следствена връзка трудова злополука, както и да оцени степента на увреда – тежка, средна или лека, съобразно компетентността си. Независимо, че ЦЕЛК приема, че се касае за контузия на дясната ръка, а не за счупване, то състава на комисията се определя съгласно водещата диагноза, а не съобразно установеното пред административния орган. Оспореното медицинско удостоверение е издадено от състав – лекар интернист, лекар невролог и лекар хирург, без участието на лекар ортопед – травматолог съобразно водещата диагноза на жалбоподателя. Съответно настоящият състав намира, че в зависимост от водещата диагноза следва да се определи съставът на ЦЕЛК при МВР, който е следвало да се произнесе. В конкретния случай съставът, който се е произнесъл и е издал оспореното медицинско удостоверение не е определен

съобразно водещата диагноза на жалбоподателя, нещо повече в съставът дори не е участвал лекар – травматолог, съобразно диагнозата на жалбоподателя. Освидетелстването от лекари, които нямат придобита специалност за водещата диагноза, противоречи и на основния принцип за съразмерност съгласно чл. 6, ал. 1 от АПК.

Във връзка с изложено настоящият състав намира медицинско удостоверение № 128/26 от 19.07.2012 г. на ЦЕЛК към Медицински институт на МВР, В ЧАСТТА МУ, с която е прието, че контузията на дясната ръка, получена при удар в твърда повърхност, без обективни данни за нарушаване целостта на костите и меките тъкани в областта на дланта и китката е довело до временно разстройство на здравето, неопасно за живота (чл. 130 НК) за нищожно, постановено от некомпетентен орган, поради което следва да бъде прогласена неговата нищожност, а преписката да бъде върната на административния орган – ЦЕЛК при МВР за произнасяне от компетентен състав на комисията, съобразно водещата диагноза на К. П. М. и съобразно указанията по тълкуването и прилагането на закона дадени по – горе.

Предвид изхода на спора съдът намира за основателно искането на жалбоподателя за присъждане на разноски. На основание чл. 143 ал. 1 от АПК на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в размер на 210 лева, от които 10 лева платена държавна такса и 200 лева платено възнаграждение за вещи лица.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал. 2, чл. 173 ал. 2 и чл. 174 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖНО Медицинско удостоверение № 128/26 от 19.07.2012 г. на Централната експертна лекарска комисия при Медицинския институт на Министерството на вътрешните работи, В ЧАСТТА МУ, с която е прието, че контузията на дясната ръка, получена при удар в твърда повърхност, без обективни данни за нарушаване целостта на костите и меките тъкани в областта на дланта и китката е довело до временно разстройство на здравето, неопасно за живота (чл. 130 НК).

ИЗПРАЩА административната преписка на Централната експертна лекарска комисия при Медицинския институт на Министерството на вътрешните работи за произнасяне съобразно указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени по – горе в решението в срок от 1 (един) месец от влизане в сила на това решение.

ОСЪЖДА Централната експертна лекарска комисия при Медицинския институт на Министерството на вътрешните работи да заплати на К. П. М. сума в размер на 210 (двеста и десет) лева, разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: